

Sygn. akt IV CSK 410/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z wniosku M. P.
przy uczestnictwie N. K. i M. K.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

1. Postanowieniem z 4 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację wnioskodawczyni M. P. od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w B. z 19 czerwca 2018 r., w sprawie z udziałem N. K. i M. K. o zniesienie współwłasności.

2. Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wywiodła wnioskodawczyni, powołując się na naruszenie art. 11 ust. 3 w zw. z art. 2 ust. 1a ustawy z 24 czerwca 1994 r. o własności lokali oraz art. 211 K.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości

orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ K.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 K.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 K.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 K.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 K.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 K.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 K.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 K.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepubl.). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej

oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

4. Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 K.p.c.). Podała, że Sąd Okręgowy błędnie przy zniesieniu wspólności przez podział fizyczny oraz ustanowienie odrębnej własności lokali nie zastosował art. 11 ust 3 w zw. z art. 2 ust 1a ustawy o własności lokali oraz w konsekwencji art. 211 K.c.

5. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, niepubl.).

6. Skarżąca nie przedstawiła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Argumentacja zawarta w skardze opiera się na przyjęciu, że Sąd Okręgowy pominął regulację art. 11 ust. 3 w zw. z art. 2 ust. 1a ustawy o własności lokali, która uniemożliwia ustanowienie odrębnej własności samodzielnego lokalu

w przypadku niezgodności z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Niezgodność taka ma wynikać z faktu, że istnieje różnica w liczbie miejsc parkingowych ustalonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w porównaniu z rzeczywistą liczbą miejsc parkingowych przeznaczonych dla nieruchomości przy ulicy Ł., przy której położony jest będący przedmiotem postępowania o zniesienie wspólności lokal numer (...).

Przede wszystkim wskazać trzeba, że w dniu 11 września 2019 r. do ustawy o własności lokali wprowadzony został wskazany powyżej art. 2 ust. 1a oraz art. 11 ust. 3. Sprawa niniejsza toczy się na skutek wniosku złożonego w kwietniu 2015 r., zaś zgodnie z art. 137 ust. 1 ustawy z 20 lipca 2017 r. o Krajowym Zasobie Nieruchomości do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie (11 września 2019 r.) stosuje się przepisy dotychczasowe. Nie sposób zatem mówić o oczywistości naruszenia wskazanych przepisów, a w konsekwencji także art. 211 K.c. Co więcej, wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd drugiej instancji odniósł się do podnoszonej kwestii i wskazał, że nowopowstałe w wyniku podziału dwa lokale użytkowe będą miały taką samą (a może mniejszą) powierzchnię jak lokal nr (...) i będą obsługiwane przez taką samą liczbę istniejących miejsc postojowych. Nie zachodzi zatem żadna nowa sytuacja prawna wymagająca odmiennej oceny w zakresie dopuszczalności korzystania z miejsc parkingowych przez określoną liczbę użytkowników. Wydzielenie dwóch mniejszych lokali użytkowych nie spowoduje zwiększenia zapotrzebowania na miejsca parkingowe, dotychczasowe bowiem nadal będą eksploatowane jak do tej pory. Skarżąca nie zgadza się z taką oceną, ale nie jest to wystarczające dla przyjęcia, że wykazała ona oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Ubocznie zaś można zauważyć, że plan zagospodarowania przestrzennego w zakresie liczby miejsc parkingowych dotyczy całej nieruchomości przy ulicy Ł., a nie samodzielnie lokalu użytkowego numer (...).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj

